

A különleges ajándék

Karácsony előestéje volt, és Rozi királykisasszonyt majd' szétvetette az izgalom. Már régóta gyűjtögetett, és mostanra elég aranytallérja gyűlt össze ahhoz, hogy édesapjának, a királynak valami igazán mesés ajándékot vásárolhasson.

- Valami olyasmit szeretnék, ami fényes és csillog, és sok- sok pénzbe kerül - mondta az eladónak, aki a királyi ékszerbolt pultja mögött állt.

- Ehhez mit szólsz? - kérdezte, és egy aranyláncot mutatott Rozi királykisasszonynak.

- Ez nem elég drága - felelte Rozi királykisasszony.

- És ez? - kérdezte az eladó, és egy csillogó ezüst nyakkendőöt tett elé.

- Nem elég fényes - mondta Rozi királykisasszony.

- Nos, akkor hogy tetszik ez a gyémántgyűrű?

- Túl kicsi - jelentette ki Rozi királykisasszony. - Valami sokkal nagyobbat és értékesebbet szeretnék, hogy megmutassam édesapámnak, mennyire szeretem.

Amíg az eladó a polcokon kotorászott, és kétségbeesetten próbált előásni valami megfelelőt, Rozi királykisasszony maga is körülnézett a boltban. Az üzlet csordultig volt csillogó és fényes drágaságokkal. Biztosan talál valamit, ami tetszeni fog az édesapjának. Egyszer csak egy nagy, szikrázó, és igen- igen drága holmi ötlött a szemébe. Egy szépséges óra.

A számlap és a mutatók színaranyból voltak, a számokat pedig gyémántokból és smaragdokból formázták. Rozi királykisasszony még soha nem látott ilyen díszes órát.

- Ezt kérem! - kiáltotta, és izgatottan az órára mutatott. - Ez valóban királyhoz méltó ajándék!

- De hiszen ez a legdrágább áru a boltban - csóválta a fejét az eladó. Azután zavartan köhintett:

- Nos, biztos abban, hogy megengedheti magának, hercegnő?

- Hát persze! - nevetett Rozi, és kiborította az aranytallérjait a pultra.

- Ööö... - nyelt egyet az eladó. - Úgy tűnik, ez több is, mint elég.

Kiszámolta az árat, majd a kasszához lépett, és kivett belőle egy aprócska bronzpetákot.

- A visszajáró - tette hozzá, és a királykisasszony tenyerébe pottyantotta.

Rozi királykisasszony annyira örült az órának, hogy nem tudta volna kivárni, amíg a boltos házhoz szállítja, ezért úgy döntött, hogy egyenesen hazaviszi.

„Biztos vagyok benne, hogy Apának nagyon fog tetszeni” - gondolta, miközben sebesen nyargalt vissza a palotába, karjában az értékes ajándékkal. Rozit annyira lekötötte a gondolat, hogy mekkora örömet fog szerezni az édesapjának azzal, hogy ennyi pénzt költött rá, hogy nem vette észre a befagyott pocsolyát a havas kastélyudvaron.

- Ááá! - sikította, amikor megcsúszott, és megpördült a saját tengelye körül. - Hííí! - süvítette, amikor kiszaladtak alóla a lábai. - Huhh! - kapott lélegzet után, amikor a fenekére tottyant, az óra pedig nagy RECCSENÉS kíséretében ért földet, éppen mellette.

Rozi királykisasszony feltápászkodott, és lehajolt az óráért. Talán szerencséje van, és a puha hó megóvta. Az óra üvegdoboza azonban összetört, a számlap és a mutatók pedig a felismerhetetlenségig elgörbültek. Még a drágakövek is kipotyogtak belőle, és most ott szikráztak a hóban.

- Jaj, ez nem lehet!- kiáltotta Rozi királykisasszony. - Tönkrement Apa gyönyörű szép ajándéka, nekem pedig nem maradt pénzem, hogy másikat vegyek neki!

Beletúrt a zsebébe, és előhúzta belőle az apró bronzpetákat, melyet a boltos adott vissza.

- Ez még egy darabka mézeskalácsra sem elég, nemhogy szép ajándékra - sóhajtotta. Ekkor Rozi királykisasszony az egyetlen dolgot tette, ami eszébe jutott: leült a szökőkút mellé, és sírva fakadt. Olyan keservesen sírt, hogy észre sem vette Jancsit, a lovásziút, csak amikor már mellette állt.

- Mi a baj, Rozi királykisasszony? - kérdezte kedvesen.

- Vettem az apukámnak egy gyönyörű ajándékot, aztán elejtettem, és csak ez maradt belőle - hüppögte Rozi, és az óra összetört darabjaira mutatott, melyek a hóban heverték. - Most nincs semmi, amivel megajándékozhatnám karácsonykor. Pedig valami különlegeset akartam adni neki, hogy megmutassam, mennyire szeretem.

- Te jó ég! - mondta Jancsi, amikor óvatosan összeszedegette az óra darabkáit. - Van egy ötletem. Gyere el hozzám, és megnézem, hogy meg tudom-e javítani neked.

Rozi királykisasszony nem értette, hogyan gondolhatja egy istállófiú, hogy meg tudja javítani az órát, de nemigen volt más választása, úgy döntött hát, hogy vele tart.

Jancsi néhány lépcsőn keresztül egy szobába vezette Rozit az istállók felett. Amikor kinyitotta az ajtót, Rozi becsukta a szemét, és vett egy mély levegőt. Remélte, hogy a szobában nem lesz túl nagy rendetlenség, sem rossz szag.

Amikor azonban kinyitotta a szemét, kellemesen meglepődött. A szoba világos volt, és makulátlan tisztaság uralkodott benne. Meg ünnepi magyal- és borostyánfüzérékkel is fel volt díszítve. A legszebb azonban a sarokban álló fa volt, melyet szépséges holmik borítottak.

- Mik ezek? - kérdezte Rozi, és odalépett a falhoz, hogy megsimogasson egy faragott falovacskát.

- Karácsonyi ajándékok, amiket a családomnak készítettem - felelte szégyenlősen Jancsi.

- A lovat az apukámnak csináltam. Éppen úgy szereti a lovakat, mint én. A kötött kesztyű édesanyámé. Mindig fázik a keze, főleg amikor hóembert építünk karácsonykor. A fafurulya és a bádogsíp pedig az öcsémé és a húgomé...

Rozi királykisasszony elámult. Minden ajándékot igen szépen készítettek el, és látszott, hogy sokat gondolkoztak rajtuk. Amíg Jancsi az órával foglalatzkodott, elmesélte Rozinak, hogyan töltötte el az estéit ajándékkészítéssel.

Amikor Jancsi kimondta azt a szót, hogy 'szeretet', Rozi királykisasszony felkapta a fejét. Támadt egy ötlete. Ő is készíthetne egy ajándékot az apukájának, hogy megmutassa, mennyire szereti. Talpra ugrott, és megköszönte Jancsinak, hogy megpróbálta megjavítani az órát.

- Ha adsz még néhány napot, valószínűleg meg tudom csinálni - mondta Jancsi.

- Nem, ne bajlódj vele! - kiáltotta Rozi. - Tartsd meg!

Már épp ki akart lépni a szobából, ám ekkor megfordult, és megölelte Jancsit.

- Megmentetted a karácsonyomat! - mosolygott, és egy puszit nyomott az arcára. Jancsi tetőtől talpig elpirult.

- Dehát mit tettem? - kérdezte zavartan.

- Ne is törődj vele! Segítettél megoldani a gondomat - nevetett Rozi királykisasszony, aztán leviharzott a lépcsőn.

Amikor visszaért a palotába, Rozi királykisasszony egyenesen egy szekrényhez sietett a tanulószobában. Addig matatott benne, amíg meg nem találta, amit keresett: a festéket, egy ecsetet és tiszta, fehér papírt.

Azután hozzálátott, hogy fessen egy képet saját magáról és az édesapjáról, amint hóembert építenek. Tulajdonképpen még soha nem építettek együtt hóembert - végtére is ez nem olyasvalami, amit a királyok és a királykisasszonyok gyakran megtesznek - de Rozi úgy gondolta, jó lenne egyszer megpróbálni. Rozi egész délután festett, egészen késő estig. Mire elérkezett a vacsora ideje, elkészült a kép, és amíg evett, hagyta megszáradni.

Vacsora után Rozi elvitte a képet a királyi asztalosmester műhelyébe, a mester pedig megmutatta neki, hogyan készítsen a képhez keretet. Ezután Rozinak még épp elég ideje maradt, hogy becsomagolja, mielőtt az édesapja felbukkan, hogy figyelmeztesse: itt az idő, hogy ágyba bújjon.

Rozi alig fért a bőrébe, amikor felébredt másnap reggel. Elérkezett a karácsony, és alig tudta kivárni, hogy odaadhassa az ajándékot az édesapjának. Ám még mielőtt kiugorhatott volna az ágyából, édesapja lépett a szobába.

- Nos, az a helyzet, hogy az ajándékod nem tudott tovább várni - nevetett, és a háta mögül egy tekergőző, bolyhos golyót húzott elő.

- Ó! - Rozinak elakadt a lélegzete. Egy vörös kismacska volt. Elvette apja kezéből, és magához ölelte.

- Köszönöm, köszönöm, köszönöm! - tört ki belőle. - Praclinak fogom nevezni. Most már én is odaadhatom az ajándékodat?

- Sajnos nem érek rá, Rozi - felelte a király. - Még reggeli előtt ki kell bontanom az összes hivatalos ajándékot. Ha most elkezdem, egy- két óra múlva végezhetek. Ha elkészültél, siess le, és te is megnézheted őket.

Rozi királykisasszony gyorsan felöltözött, és Praclival az egyik karjában, édesapja ajándékával a másikban lerobogott a trónterembe. Az édesapját pompázatos ajándékok gyűréjében találta.

- Ez pedig - szölt főtanácsadója, miközben egy díszes órát tartott a király elé, ami szinte teljesen olyan volt, mint amelyet Rozi vásárolt neki - Kevil grófjától érkezett.

- Kérem, tegye oda a többi óra közé - mondta a király és unottan intett az ott sorakozó többi drágakő berakásos óra felé.

- Ez itt Inmarsh királynőjétől való - folytatta a főtanácsadó. Egy gyémántberakásos zenedobozt tett a király kezébe.

A király a drága ajándékok halmára pillantott, és mélyet sóhajtott.

- Sok van még? - kérdezte.

- Csak ezek - mondta a főtanácsadó, és egy egymáshoz illő koronát és jogart nyújtott oda a királynak.

- Tegye a többi koronaékszer közé - mondta a király szinte rájuk sem pillantva. - Ezek voltak az utolsó ajándékok? - kérdezte élénkebben.

- Ööö, nem egészen... - susogta Rozi királykisasszony. Izgalmában az ajkát rágta. Ha az édesapját untatta az a sok- sok káprázatos ajándék, vajon mit gondol majd az ő buta kis festményéről? Lehet, hogy végül nem is adja oda neki...

Megpróbálta a háta mögé dugni, de mindhiába. A király meglátta.

- Ajándékot hoztál nekem, Rozi? - kérdezte. - No gyere, ne szégyenlősködj!

Rozi királykisasszony vonakodva előrelépett, és félénken átnyújtotta az ajándékot.

- Nem nagy dolog. Én csináltam - suttozta.

Azután beletemette az arcát Pracli bundájába, hogy ne is lássa, amikor az apukája kibontja az ajándékot. A trónteremre csend borult. Rozi pedig azt kívánta, bárcsak megnyílna a föld, őt pedig nyelné el.

Ekkor a király tanácsadói és a többi udvaronc egyenként elkezdtek tapsolni. Rozi kíváncsi lett, mi folyik. Kikukucskált Pracli mögül, és meglepetésében tágra nyílt a szeme. Édesapja arcán hatalmas, egyáltalán nem- királyi mosoly ült.

- Ez a legjobb, legfigyelmesebb ajándék, amit valaha kaptam! - kiáltotta. - Gyere Rozi, adj egy puszit öreg édesapádnak!

Rozi odaszaladt, és jól megölelte.

- Szeretlek Apu! - súgta a fülébe.

- Én is téged! - súgta vissza a király.

Azután a főtanácsadójához fordult:

- Kérem, akassza ezt a képet a trón fölé! - mondta neki. - Aztán mondja meg a szakácsnak, hogy Rozi királykisasszony és a király később reggelizik. Most kimegyünk hóembert építeni. Boldog karácsonyt mindenkinek!